

kuje. Pravijo, da se že nekoliko časa kažejo nad njo znamenja tihe norosti.

Zamišljen šetam dalje ob priyatlovi roki. V spominu pred menoj pa stoji — nesrečna Lucija!

Poleg ilirskega posnel Jos. Levičnik.

Dopisi.

V Pragi 4. febr. † — Naj popišem Slovencem v kratko, kako smo tukaj praznovali Vodnikov spomin; saj je to menda prvikrat, da se je v zlati Pragi slavil ta veličastni dan slovenskega naroda. Ob 7. uri zvečer se nas je snidilo v primerni dvorani neke gostivnice lepo število Slovencev, Hrvatov, Srbov, Bolgarov in Čehov. Vidili smo v društvu tudi dva slovenska vojaka iz polka Sigismondovega. Naš rojak gosp. F. G. razveselil nas je s prekrasnimi samospevi; tudi smo slišali od mladega Bolgara prav otožno narodno bolgarsko pesem; posebno pa je poveličeval slavnost kvartet tukajšnjih srbskih dijakov, kteremu se je pridružilo tudi nekoliko Čehov. Izrekamo jim tu v imenu vseh tukajšnjih Slovencev presrečno hvalo. Eden Slovencev je začel slavnost z vvodnim govorom o Vodniku; na to so se vrstili samospevi in čveterospevi v slovenskem, hrvaškem, srbskem, bolgarskem in českem jeziku; mladi Hrvat pa nas je razveselil s prekrasno deklamacijo iz Čengić-Age. Po dokončanem programu se je pa prav po domače prepevalo in napijalo še do polnoči. Vse se je vršilo v najlepši slogi in bratinski ljubavi. Ako bomo Jugosloveni vselej in povsod tako složni, kakor to pot, ne bode nam več treba tožiti o neslogi slovan-ski. Razšli smo se s prav zadovoljnim srcem, in na vseh obrazih čitali smo le eno željo: — da bi še več tako prijetnih večerjev doživeli. — Naj še povem, da so 26. preteklega meseca napravili tudi Srbi enako slavnost v spomin sv. Save. Nadjamo se, da nam bodo v kratkem tudi Hrvati in Bolgari učinili enake veselice. — Izvrstni naš skladatelj gospod F. Grbec na tukajšnji konservatoriji prav dobro napreduje. Kdor koli ga pozna, pravi, da se moremo Slovenci z njim ponašati. Njegove pesmi se Čehom posebno dopadajo, in sicer tako, da mu je nek česk umetnik svetoval, naj svoje pesmi, kterih ima v rokopisu lepo zbirko pripravljenih, izda v českem jeziku, ker bi se mu bolje izplačalo. Vendar se nadjamo, da iskreni naš domoljub, čeravno mu prvi zvezek izdanih njegovih pesem ni povrnil stroškov, kakor bi se bilo spodobilo, ne bode zatega del nehal izdajati svojih pesem v slovenskem jeziku, spomnivše se, kako se je slavnim skladateljem tudi družih narodov godilo, ko so izdali prve svoje umotvore.

Na Dunaji 5. febr. — Po vseh slovenskih pokrajinah praznuje se spomin našega vrlega pesnika Valentina Vodnika. Tudi mi tukaj živeči Slovenci, čeravno daleč od mile nam slovenske domovine, nismo prvaka domačega pesništva pozabili. Da ne zaostanemo za svojimi brati, odločili smo 9. t. m. v dvorani „Diana-Bad“ slovesno „besedo“ na spomin Valentinu Vodniku napraviti. Program je krasen, in ker bode tukajšnje slovansko pevsko društvo pod upraviteljstvom slavno znanega gosp. Förchtgott-a pri tej „besedi“ sodelovalo, se po vsej pravici nadjamo jako zanimive zabave. Program je tako sestavljen: 1. Proslov. 2. Kdo je mar? 3. Domovina. 4. Strunam. 5. Romanca (samospev). 6. Ruske narodne. 7. Popotnik. 8. Husitska (česki zbor). 9. Noč na nebu. 10. Prag je ovo (srbski zbor). 11. Naprej!

A. Rihemberški.

Iz Zagreba 5. svečana. † — 2. dan t. m. se nas je zbralo v privatni hiši g. Weisa, rojenega Ljubljana, lepo društvo zagrebških Slovencev in Hrvatov, da svetkujemo Vodnikov dan. Svetkovali smo ga s pri-

mernimi govori in petjem, česar pa ne bom opisoval, ker govori in pesme so si pri takih prilikah povsod bolj ali manj enake. Le ene episode bom opomnil. Sred zabave dobí namreč društvo zamotek, ki ga je poslal slavní hrvaški pesnik Mirko Bogović. V zamotku so bila dela Bogovičeva in pismo, katero je vse društvo elektriziralo. Že pismo samo ob sebi je vredno, da se priobči širjemu krogu „Novičin“ bralcev, vredno je temveč, ker je M. Bogović prvi zdaj živeči hrvaški pesnik in političen značaj, kakor jih ni mnogo. Gotovo bo tudi vsacega zanimalo, ako povemo, da tudi slavní pesnik svoj rojstni dan praznuje 2. februarja. Vodnik, Bogović: dve svetli zvezdi na jugoslovanskem nebu! Pismo Bogovičevega se glasi:

„Gospodo! Doznan sam, da se danas u prijateljskom krugu sastajete, da kao vèrni sinovi Slovenije proslavite dan taj posvećen uspomeni neumèrlog slovenskog spisatelja i rodoljuba Valentina Vodnika, što ga punim pravom nazvati možete sjajnom zvezdom predhodnicom, jer dočim se koncem prošlog i početkom ovoga vèka nad cèlom gotovo Slovenijom pognashe sve to guštji oblaci, da mukoterpnom narodu slovenskomu zaodènu ne samo svu prošlost već i budućnost, stade u tužno ono doba, akprem samotno, al zato ipak sve to lèpše titrati, te žarkimi traci rodoljubja svoga probijati guste oblačine divna tá zvèzdica, kao navèstiteljica bolje i — ako Bog dá — sretnije dòbe.

I gle, doba ta pomalo jur nastaje, jer proročanske reči pèsnika:

Ne hčere ne sina

Dovolj je spomina:

Po meni ne bo,

Me pesmi pojo!

reči, premda s početka nalik rečima vapijućeg u pustinji, postadoše jur istinom, buduć evo danas vidimo, gdje s nova oživljena Slovenija čila uda svoja proteže, se progledav nakon dugog mèrtvila i vidiv vedro nebo iznad sebe a milu bratju oko sebe, gdje na noge lagahne skače, da se i ona uhvati u kolo, što ga predvodi silni kolovodja: duh našega vèka! — Pravo je dakle, gospodo! i hvale vèrdno, što se sastajete, i što slavite taj dan, namènjen uspomeni neuvehlím lovorom ovèčanog genija Vodnikova, jer potomstvo, što neumije dostojno uvažavati i cèniti slavne i velezaslužne predje svoje, u kojima treba, da se zèrcali, neće nikad kadro biti, da ih glede krèpostih dostigne, a kamo li da ih prestigne. I ja bi, gospodo! rado da tom prilikom nekako očitujem i iskrenu sućut, što ju gojim prama susèdnom i srodnom mi narodu slovenskom i njegovim slavnim i velezaslužnim muževom, a i prama Vama, nu buduć mene ni dostojanstvo, bogatstvo, a ni slavno ime neres, s toga mi nepreostaje ino, no dèržati se stare hèrvatske poslovice. „Ako nemožemo, kako hoćemo, a mi hoćemo kako možemo“ te moliti Vas-i to:

1. da priloženu ovdè svotu od 10 fr. kao pèrvi moj prinos u ime utemeljiteljstva „Matici slovenskoj, zatim;

2. da priložena ovdè dèla moja, što mi od ostalih još preostadoše „Čitavnicam slovenskim“ kao malen darak od moje strane dostaviti blagoizvolite.

Živili svi poštèni i pravi slovenski rodo- i slobodoljubi!

Živila bratinska sloga medju nami i svimi ostalimi narodi, što iskreno teže za pravom slobodom i prosvètom narodnom, tiem najjaćim polugam budućè srecè cèloga čovèčanstva!

U Zagrebu 2. veljaće 1865.

Mirko Bogović.

Iz doljnega Stajarskega. (Ozir na volitev celjsko 16. januarja.) Ako se pesmi posvećujejo drugim slovećim dogodbam, kako, da ne bi zmagonosni volitvi celjski, ki nima para v zgodovini volilni, v „Novicah“

ne postavili spominka volilcem in izvoljencu? Kdor še ni bil naš, postal je naš, ko je isti dan prišel v Celje. Večina saj pa je prišla že s trdnim sklepom, da ne voli nikogar družega kot dr. Razlaga; posebno pa so vsi Gorogračani od prvega do zadnjega z Lipoldom Mozirskim, ki je bil izvoljen predsednik zbora, stali kakor skala, nepremagljivi in brez vsega truša. Naj tedaj volilcem in izvoljencu pesmica moja mal spominek postavi, da ostane izgled vsem drugim volitvam.

Volilcem.

Ljubljani volilci, šestnajstga januarja!
 Iz rožic domačih nevenjeni venec
 Podaja Vam mati slovenska in svet!
 Zlogi prečastni se rad pogovarja,
 Ljubezni objema Vas v duhu Slovenec,
 Da zbrali možá ste, ki rodu je svet!

Dr. Razlagu.

Dr. Razlagu ljubljene in up naroda,
 Jasno siješ zvezda carevine,
 Angel vere ino domovine,
 Krasen skit slovenskega naroda!
 Ratar priprosti in gospôda
 Plete slavne zmage Tebi venec,
 Radosten Te kliče vsak Slovenec
 Avstrijski od rodú do roda.
 Nato bodi trden skit naroda,
 Ljubej mnogobrojne carevine,
 Angelj vere ino domovine,
 Drom in strah sovražnikom naroda!

J. V.

Iz okolice tržaške. M. — Pismo iz Trsta v poslednjem listu „Novic“ nas tržaške Slovence hvali, da smo se možato obnašali z ozirom na adresu udanosti, ki se bo odtod presvitlemu cesarju poslala. Vodila nas je v tem zavest, da nismo kaka morda nizkorodna pritiklina mesta italijanskega, temveč da smo čvrsti udje znatnega slovenskega, z junaškimi Hrvati zdržema stanujočega naroda, kteremu je prihodnost, če dobro prevdarimo reč, najbolj zagotovljena v mogočni Avstrii. Da smo pa zahtevali le slovensko pismo, s čemur bi svetlemu cesarju pričali zvestobo, ne pa pismo sestavljeno v ptujem jeziku in v jeziku ravno tistega naroda, s kterim hočemo sicer v lepem sosestvu ostati, kterega sedanji naklepi in nameri pa niso bili ni nam ni avstrijskemu cesarstvu dobrohotni, to je pač stvar čisto naravna, zlasti če se pomisli, da tudi vlada v svojih postavah, deželno poglavarstvo v svojih razglasih z nami po slovensko govori, in da nam se je ravno tudi prvišnji sklep Njegovega Veličanstva o razpuščenju mestnega zbora, kteri nam opravlja tudi pravice deželnega zbora, razglasil v slovenskem jeziku. Slovenci smo in bodemo zvesti sinovi Avstrije, ne iz lene nečutnosti niti iz kacega hlapčevskega čustva, ampak, kakor sem že gori omenil — za to, ker smo prepričani, da je naša sreča s srečo avstrijske države tesno zvezana; za to ji bomo, kolikor bo na nas, vsikdar trdna bramba. Ali — da ponovim važne besede gosp. župana Nabergoja, izrečene v celovškem „Slovincu“, da se zvestoba Slovencev prav ogreje in da se bo o vsaki priložnosti še svetleje kazala, morajo jim se izpolniti želje gledé narodne ravnopravnosti. Bog daj, da bi visoka vlada enkrat prav spoznala veljavo slovenskega življa zlasti tu na italijanski meji, kakor jo je bil pred letom 1848 že spoznal rajni grof Stadion — in gotovo je, da jo sedanji gosp. deželni poglavar baron Kellersperg tudi spoznava — in spoznavši jo, da bi tudi dosledno ravnala in narodno zavest, narodni ponos, narodno znanje med nami buditi, oziroma širiti si prizadevala. Kajti če smo vredni imena zvestih branivcev Avstrije na jugu — kakor smo — gotovo je, da mora naša moč in pomemba rasti z našo narodno zavestjo in omiko, da nasproti

ljudstvo nevedno ali v svojih glavah potujčeno ne more ob kakem silnejšem viharju in potresu, biti kaj zanesljivo branilo. Na to stran so želje naše, kterih izpolnitev bode našim gg. poslancem in pa gospodu deželnemu poglavarju živo priporočena, da bi se nam dajali le taki niži in viši uradniki ktere koli gosposke, da bi se postavljali le taki notarji, advokatje in očitni opravniki, kteri znajo po slovensko, kakor je treba govoriti in pisati — česar sedaj močno močno pogrešamo. Takisto želimo tudi od mestnega zastopstva in zlasti od magistrata tržaškega, ki je pri adresi Njegovemu Veličanstvu namenjeni želji naši ustregel in slovensko predstavo tega pisma napraviti dal, da bi vprihodnjič o vsaki priliki, držeč se pravila narodne ravnopravnosti razglasenega s cesarskega prestola, slovenskemu jeziku dal, kar mu gré, in drugače ravnal z obmestjem čisto slovenskim kakor doslej, ko dobivamo vse razpise, dekrete, naročila itd., celó tudi davkarske knjižice ali bukvice, edino v laškem jeziku; in da bi nas Slovence, da smo in tukaj prebivamo, tudi očitno prispoznaval na vseh očitnih napisih, svarilih, opominih, mejo- in imenokaznih tablah po tržaški okolici itd. Kar se zadnjič tiče naše obmestne straže, sestavljene, kakor je znano, iz naših slovenskih mladenčev, želimo, naj bi oficirjem iste straže mar bilo naučiti se slovenskega jezika in v tem posnemati oficirje pri drugi cesarski armadi, kterim je svetli cesar zapovedal učiti se polkovnega jezika, da bi jim mogoče bilo, o kaki imenitni priliki obrniti se z izdatno besedo na svoje vojnike, — v tem, ko se sedaj pri naši straži težko dobí oficir, kteremu je slovenščina znana. Le take in enake preuredbe bi povzdignile moč tukajšnjega slovenstva in bi bile krepek lek zoper politaljančevanje.

Iz Notranjske Bistrice 4. februarja. (Naša čitavnica. — Matija Ličan.) Zvedite predrage „Novice“, da ta predpust smo imeli v naši čitavnici že tri veselice. V prvi je bila tombola z godbo, v drugi gledišče, petje in godba, najlepša veselica je pa bila na Svečnični večer v spomin „mojstra pevcev“ Vodnika. Velika dvorana je bila lepo okinčana, in gosp. Anton Jelovšek se je zopet skazal pravega mojstra, kakor je popred napravil krasen glediščin oder, da ga mu morebiti v nobeni čitavnici ni para; ravno tako umetno in okusno je sedaj ovenčal podobo slavnega pesnika. Beseda se je začela z življenjepisom Vodnikovim, ki ga je bral g. Urb....., potem ste sledili dve pesmi in Bilčeva dramatična pesem „Slovenija oživljena“ in pa Vilharjeva nova igra „Župan“; prva je resnobne počutke v naših srcih obudila, druga pa je bila vzrok velicega smeha. Prav izvrstno so igrali naši gospodje diletanti. Hvala jim! sej so v kratkem času že 5 iger na oder spravili. Ne smem pozabiti starega Ličana, ki je prav dobro govoril pesem svojega nekdanjega prijatla „Na Vršacu“ in pri gledišču prav živo predstavljal pisarja županovega. Kako je bil vrli starček vesel, da tako slavimo Vodnika, mi ni mogoče popisati. Če pa bravecem še povem, da je Matija Ličan, rojen 24. februarja 1785 (toraj je star 80 let), bojo gotovo pritrdili vsi, da je tak starček redka prikazen. Da ste mi zdravi!

Pivčan.

Iz Kranja 4. febr. — Včeraj tedaj so bile volitve našega mestnega županijstva. Gospod asesor Murgel, kantonskega predstojnika namestnik, je bil cesarski komisar volitve. Z lepim govorom v slovenskem jeziku je odprl glasovanje in sploh vodil vso volitev tako pravilno, da mu gré očitna hvala. Mestjani naši pa so pokazali danes tudi očitno, da jim je mar za mestni blagor; niso vleкли eni na levo, drugi na desno, ampak volili so vsi tako, kakor jim je narodni volilni odbor nasvetoval; vsi njih možje so odborniki izvoljeni razun

enega, čeravno je z govorno besedo g. dr. Poljak vodo napeljeval na mlin prejšnjih mestnih svetovavcev in odbornikov, rekši, da se bojo nekteri možje prejšnjega županištva zeló pogrešali v mestnem odboru! Al volivci, oziraje se na pretekle leta, mu niso pritrdili. Najzanimivše intermeco današnje volitve pa je to bilo, da so mestne račune preteklih let pritirali na komisijsko mizo, ki pa — niso bili niti postavno pregledani niti po vsem podpisani! Pač bolje bi bilo, da g. doktor, ki je bil vendar sam prejšnji mestni svetovavec in mora vediti za §. 35. srenjske postave od leta 1849, te preočitne pomanjkljivosti ne bil na dan vlekel danes in tako zastran volitve svoji stranki več škodoval kakor koristil. Iz izvoljenih mož se bojo kmali volili župan in mestna svetovavca. O tem tedaj prihodnjič; danes sem le radostno povedati hotel slavno zmago parlamentarnega življeja tudi pri nas.

Iz Ljubljane. V seji kupčijske zbornice 3. dan t. m., v kateri je bil prvikrat pričujoč novi ministerski komisar g. vitez Bosizio, c. k. namestniški svetovavec, sta po večini glasov bila zopet izvoljena L. Lukman in A. Samasa za predsednika in podpredsednika. — Vsled vladinega dopisa zastran prenaredbe mlinarske postave so bili v odbor, ki naj to stvar pretrese, izvoljeni odborniki Malič, Lasnik in Tönies. — O vpekljavi svobodnega kupčijstva v naše cesarstvo, ki ga nasvetuje odbor angležkih kupčijskih zbornic, je odbornik V. Zupan nasvetoval, naj zbornica tukajšna izreče, da kupčijstvo našega cesarstva še nikakor ni kos kupčijstvu angležkemu in da tedaj še nikakor ni čas za take obravnave pri nas; zbor je soglasno sprejel Zupanov predlog. — Da bi tudi našim trgovcem in obrtnikom naklonila južna železnica iste dobrote o vožnini, kakor jih uživajo Tržačani, je bilo po predlogu odbornika Horaka sklenjeno, naj se zbornica obrne naravnost do ministerstva kupčijstva. — Odbor. Horak praša zborničinega tajnika: kako to: da letopis za 1861, 1862 in 63 še ni zagledal belega dne? Tajnik odgovori, da mu ni bilo mogoče tako hitro sestaviti letopisa, ker mu obrtniki niso poslali potrebnega gradiva, da pa pride v 4–5 tednih na svetlo. Odborniki Horak, Jož. Pleiweis in Zupan razjasnujejo; za kaj da fabrikantje in obrtniki ne pošljejo tacihi drobnih popisov svojih fabrik in obrtnij, kakor jih, prav kakor spoved, zahteva zbornica, ker se po pravici bojé, da ne bi bila taka izvestja merilo za povišanje davkov. Naposled je obveljal predlog odbornika Šventnarja, da se je v razpravo železničine zahteve volil odsek iz odbornikov Schreyer, Lasnik, Pleiweis, Kordin in Tönies. — Po predlogu odbornika Pleiweis-a je bilo sklenjeno, naj se naprosijo kranjski državni poslanci, da pospešijo zadevo o nasvetovani gorenski in dolenski železnici. — Ker računi, ki jih je položil gosp. Karinger o zakladu tukajšnje kupčijske šole za leto 1861, 1862 in 1863, še niso pravilno pregledani, je nasvetoval odbornik Pleiweis, naj se voli odsek za to, in g. Karinger naprosi, da dožene račun tudi do konca leta 1864. v odsek so bili voljeni Pleiweis, Lasnik in Kantoni.

— Vodstvo naše hranilnice je imelo v pondeljek zbor, v katerem je bilo pod predsedništvom g. Samasata posvetovanje tudi o tistih predlogih, s kterimi bode vodstvo stopilo pred občni zbor 16. dne t. m. Sklenjeno je bilo, da se ljubljanskemu društvu za denarno pripomoč rokodelcem na 6 mesecov posodi 4000 gold. po 4%, — da se daruje ljubljanskim ubogim 1000 gold., — ubožnici ljubljanski v karlovškem predmestji 300 gold., za cerkev v Št. Lamprehtu 500 gold., za preboléle bolnike v bolnišnici 300 gold., za uboge gimnazijske učence 200 gold., zgodovinskemu društvu 300 gold. Omenjeno je

bilo še družih naprav, kterim naj bi se pripomoči dalo iz hranilnice, kakor bolnišnici malih otrok, matici slovenski, realki itd.; al rečeno je bilo, da se utegne ob svojem času dati, ako sprejme hranilnica dotične prošnje. Slavno c. k. deželno vladino predsedništvo je po posebnem dopisu obrnilo pozornost hranilnice tudi na tisto napravo, po kateri kranjska kmetijska družba želi po deželi osnovati posojilnico za mále kmetijske gospodarje. Zbor je sklenil odgovor vladi, naj bi se hranilnici o tej zadevi popred povedalo: kako naj bi pripomôgla tej napravi. — Iz vsega se vidi, da se hranilnica zdaj bolje zaveda svoje lepe naloge, po kateri more deželi na mnoge strani koristiti brez škode za svojo lastnino, — da pa tudi prečastiti naš c. kr. deželni poglavar ne prezre nobene prilike, da hranilnici na srce poklada deželne potrebe.

— Vrli naš „Južni Sokol“ ni pozabil Vodnika — 2. svečana t. l. je obhajal v gostivni čitavnični prav lepo njega rojstni dan vpričo obilih gostov. Doprna podoba Vodnikova, po g. Gek-u lepo okinčana, je kazala, komú veljá večernica slavna. Gosp. E. Pour, pa kot kolovodja tega večera, je sestavil izvrsten program, kterega je sam začel zvrševati s predgovorom na spomin Vodniku. Navdušeno se je pelo mnogo krasnih pesem (Ipavčeva „Sokolska“, Grbčevi „Občutki“, Vilharjeva „Vodniku“, v kateri je g. Fr. Vidic vidil in slišal, kako se ceni petje njegovo, veličastna narodna „Hej Slovani“, Santnerjev „Dalje“, Jenkov „Hej rojaki“); g. Garcaroli je s harmoniko svojo povekšal veselje večernice, v kateri so se razlagale črtice iz življenja Vodnikovega in deklamovale nektore njegove resne in šaljive pesmice, ki jih je g. Pour prav lepo izbral. Tudi načelnik društveni gosp. dr. Costa je poprijel besedo in v krepkem govoru povdarjal pomembo današnjega dne in radostnega srca pozdravil nove ude rokodelce in obrtnike, ki so danes se prvikrat snidli v „Sokolu.“ In tako je bil ta večer zopet krasen list v zgodovini „Južnega Sokola.“ Po vsej pravici praša naš „Triglav“ v popisu današnje veselice: „Kako to, da nobeno drugo ljubljansko društvo, naj je filharmonično društvo ali Turnverein, strelišče ali kazina, v katerem je vendar velika večina Kranjcev, se ne spominja Vodnika, razun „čitavnice“ in „Sokola“? — Odgovor je lahák.

— Oče Vodnik je mogel v nedeljo radostnega srca z višav rajskih na Ljubljano gledati, ko je zvečer v kočijah in peš vrelo toliko naroda v čitavnico našo. Bilo ga je nad 500. Prišli so tudi vrli rodoljubje iz mnozih in zeló daljnih krajev Krajne naše, — pa tudi mila nam Štajarska nam je poslala v neizrekljivo veselje občečislanskega gosp. dr. Benj. Ipavca s čast. gosp. Vokavnom, predsednikom podružnice gospodarske celjske in ljubeznjivo njegovo hčerko, gosp. dr. Vošnjaka, narodnjaka z dušo in telesom itd. In kako krasen venec gospá in gospodičin je kinčal danes dvorano našo, vso pretesno za tak večer! Že tako je znano, da čitavnica naša ima med družbeniki svojimi najlepše gospodičine, — danes se je tega celó vsak lahko prepričal, ako je pogled svoj vrgel na krasotice po dvorani, ktera je poleg njih se odlikovala s tehtnimi možaki v vsacem oziru. Vse je bilo kakor v raji, ker vedil je vsak, da praznuje se danes — Vodnikov dan. Pa tudi dragi nam gostje, ki so le prišli gledat, kako narod slovenski slovi svojega prvega zgodovinskega možá, so zapustili naš narodni dom prav zadovoljni s vsem, kar so vidili in slišali. Nam pa naj čitatelji naši ne zamerijo, ako danes v spisu teh vrstic le bolj srčne te občutke razodevamo, ne pa se spuščamo v drobno kritiko vsega, kako se je vršil program današnje besede. Rečemo jim le, da tudi ostri kritikarji so nam razodeli popolno svojo zadovoljnost nad vsem, kar je bilo govorjeno, prepevano in sicer

muzičnih produkcijah podano, in tako rečemo le, da navdušeni predgovor gosp. Pour-a, overtura Mozartova in Titelnova, katero nam je mojstersko igral danes pomnoženi naš orhester, veličasten naš pevski zbor, ki se je danes odlikoval v različnih zborih posebno izvrstno, samospeva Vidičeva in Bučarjeva, igra na glasoviru naše gospodičine Melanije Hohnove, ki je s tako lahkoto in elegancijo težko Kalkenbrenerjevo kompozicijo zvršila, in kar je naš mojster Uršič na angleškem trobilu, ki najbolj posnema človeški glas, nam produciral v svoji lastni kompoziciji, ki jo je spremljal orhester — vse, vse je bilo vredno izvrstnega koncerta. Gospod Fabjan pa, ki je vodil vse te produkcije, je danes očitno pokazal, da je umetnik na svojem mestu. Da po Ipavčevem zboru „Ilirija oživiljena“ ni bilo ploska ne konca ne kraja, dokler se ni na odru pokazal ljubljene naš, razume se samo po sebi. — Po besedi je bil sjajni ples. Ako rečemo, da je plesalo 100 parov kadriljo, naj sodi po tem vsak, da kakor Euterpe je tudi Terpsihora morala zadovoljna biti s tem večerom. Vojaška kapela po vodstvom svojega kapelnika g. Ambroža pa je godla na ples tako navdušena, kakor da bi bil godel vsak godec za tri. Gospodičine so dobile na ličnem listku vrsto plesov, ktere prednjo stran je kinčala Vodnikova podoba s podpisom: „Od prvega tukaj stanuje moj rod; če vé kdo za drugga, naj reče: od kod?“ Telegrama domoljubov iz Dunaja in Solnograda sta poslala Vodnikov večer, ki nikomur ne mine iz spomina, kdor je bil priča nenavadne te svečanosti.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Državni dunajski zbor še ni prišel do važnih obravnav, ker odbori, ki pretresajo denarne predloge ministerstva še niso s svojim delom pri kraju. Po Vuku Stefanoviču Karadžiču so bile 5. tega mesca bilje v grški cerkvi z veliko svečanostjo; „Zora“ je v zboru popevala žalostinke. Po biljah se je mladež srbska podala na gomilo Vukovo in je ondi sežgala 6. list „Srbobrana“, ki žali Vuka in tiste možé, ki so se na čelo postavili izdajanju Vukovih knjig. — A. Lukšičevih „Slavische Blätter“ 1. zvezek je na Dunaji prišel na svetlo. Cela knjiga je, ktera obsega mnogo lepih spisov in ličnih kamnotisov. Drugi pot več o nji. — Banska konferencija v Zagrebu se je začela 4. dne t. m. ne očitno, ampak v privatni sobi banovi. V prvi seji bilo je le 29 zbornikov namesti 42. — Deakove besede o ogerskem zboru so zdaj na glasu po časnikih; rekel je, da deželni zbor se more sklicati le na ustavni poti, ne pa po oktrojki, in da le pragmatična sankcija pelje vlado in narod k zaželjenemu cilju. — V Turinu je postal tak nemir, da je kralj 3. t. m. se podal v Florenco, kjer je bil navdušeno sprejet. — Na Ruskem so moskovski plemenitaži, nezadovoljni z oproščenjem kmetov (mužikov), jeli rogoviliti, a to ne bo overalo bistroumnega in velikodušnega cara Aleksandra, da ne bi krepko napredoval na poti potrebnih reform. — Cesar mehikanski Maks I. je izdal manifest, po katerem razglša cerkvena dobra za svojino državno; ko je cesar to naznanil papeževemu poročniku, je ta odgovoril, da nima nikakoršnih napotkov za to stvar od sv. očeta.

Denarni zapisnik Matičini.

(Sklep 1. leta.)

Prenesek iz 5. lista „Novic“	8734 gold. 84 kr.
Gospod Pavalec Juri, duh. pomoč. v Cmureku, za letni donesek	2 „ — „
„ Mahkot Janez, c. k. uradnik na Krškem, kot ustanovnik	10 „ — „
„ Lampe Josip, c. k. uradnik na Krškem, kot ustanovnik	10 „ — „

Po gosp. dekanu J. Grabrijanu v Vipavi so poslali za letni donesek:

Gospod dr. Spazzapan Štef., advokat v Vipavi	2 gold. — kr.
„ Kopitar Mihael, kurat v Erzelu	2 „ — „
„ Stupica Janez, nadzornik c. k. finanč. straže	2 „ — „
Po gosp. Francetu Leganu, kaplanu v Selcih, so poslali za letni donesek:	
Gospod Legan France, kaplan v Selcih	2 „ — „
„ Majer Vincenc, župnik	2 „ — „
„ Skul Valentin, kaplan v „	2 „ — „
„ Štamcar Andrej, učitelj v „	2 „ — „
„ Šmid Matija, kmet v Selcih	2 „ — „
„ Dolenc Jan., mlinar in župan v Selcih	2 „ — „
„ Prevc Juri, kmet v Selcih	2 „ — „
„ Habjan Janez, mlinar v Selcih	2 „ — „
Gospod Kramar Fr., dekan v Škofji Loki, kot ustanovnik	10 „ — „
„ Pavšler Jožef, korar iz Ljubljane, kot ustanovnik	10 „ — „
Po gosp. Jož. Šventnerju v Ljubljani, so poslali:	
Gospod Šventner Jož., hišni posest. v Ljublj.	2 „ — „
„ Klemens France, bukvozev in hišni posestnik v Ljubljani	2 „ — „
„ Zitterer Andrej, barvar v Ljubljani	2 „ — „
„ Klemenčič	2 „ — „
„ Auer Pavel, hišni posestnik in pivar v Ljubljani	2 „ — „
„ Pakič Miha, trgovec v Ljubljani	2 „ — „
„ Več Janez, „	2 „ — „
Gospod Vodopivec France, realni učitelj na Reki, za letni donesek	2 „ — „
„ Masten Jožef, duhovni pomočnik pri sv. Mihaelu poleg Soštajna, za let. don.	2 „ — „
Po gosp. Francetu Polcu so poslali za let. don.:	
Gospod Jurko Janez v Rifniku	2 „ — „
„ Polc France	2 „ — „
Gospod Vode Janez iz Pregarij na Tržaškem, za letni donesek	2 „ — „
„ Skubic Miha, kaplan v Košani, kot ust.	5 „ — „
„ Povše Martin, kaplan v Polhovem Gradcu, za letni donesek	2 „ — „
„ Napret Teodor, c. k. svetovavec pri deželni sodni v Trstu, kot ustanovnik	10 „ — „
„ Legat Janez Nep., bogoslovec v Trstu, za letni donesek	2 „ — „
„ Žurman Jan., posestnik in kant. cenitelj pri sv. Trojici pri Slatini, za l. d.	2 „ — „
Sl. Leseverein v Kamniku, za letni donesek	2 „ — „
Gospod Črne Anton, državni svetovavec na Dunaji, kot ustanovnik	50 „ — „
Sl. kmetijska podružnica v Celji kot nesmrtni ud	20 „ — „
Gospod Rozman Lovre, kaplan na Tabru, z. l. d.	2 „ — „
Po gosp. dr. Srncu v Mariboru so poslali kot ust.:	
„ Šuman Josip, gimnaz. profesor, dodá	1 „ — „
„ Žnidarič Anton, gimn. profesor, dodá	1 „ — „
„ dr. Šrnec Josip, dodá	2 „ — „
„ dr. Pavlič Valentin, advok. koncipist	10 „ — „
„ Kežman France, korar, za Iv. Ureka	10 „ — „
„ Kostanjevec Jožef, korar	2 „ — „
„ Modrinjak Matija, konzistorijalni svetovavec	5 „ — „
„ Glažar Dragotin	2 „ — „
„ Simonič J., kaplan pri sv. Lorencu v Pušavi	20 „ — „
„ Turner Pavel	2 „ — „
„ Čuček Jože, korvikar	2 „ — „
„ Ipavec Dragotin, pravdosredni vajenec	2 „ — „
„ Marko Mihael, notar. koncipist	2 „ — „
Gospod Zorc Janez, fajmošter na Golem, z. l. d.	2 „ — „
„ Hašnik Jožef, fajmošter v Trbovljah, kot ustanovnik	10 „ — „
„ Pust Fr., župan v Trbovljah, kot ustan.	10 „ — „
„ Kuhn Tone, bogoslovec in semeniški duhoven v Trstu, za letni donesek	2 „ — „
„ Volk Jožef, fajmošter v Komendi, za l. d.	2 „ — „
„ Wolf Anton, fajmošter pri sv. Petru na Medvedjem Selu, kot ustanovnik	10 „ — „
„ Završnik France, fajmošter v Št. Gotthardu pri Trojanah, za letni donesek	2 „ — „
„ Mraz Tomaž (Štantetov-Sentvidski), novinec nemškega reda iz Pliberka, kot ustanovnik	50 „ — „